

[Henry Christensen.]

melse mellem regering og opposition. Når det gælder skatte- og udgiftspolitikken, har oppositionen og igen især socialdemokratiet præsteret en indsats af et format, der faktisk gør det fortjent til en særlig plads i vor politiske historie.

Må jeg først minde om, at socialdemokratiske regeringer gennem de senere år gang på gang stillede krav om store kasseoverskud; kravet kom efterhånden op på 1.200 mill. kr. I den nuværende regerings tid havde man sidste år et kasseunderskud på ca. 300 mill. kr., da det gjaldt om at skabe forøget økonomisk aktivitet i samfundet. I indeværende år, hvor et nyt efterspørgselspres truer, har man budgetteret med et overskud på 450 mill. kr., og for næste år, frem til 1. april 1971, altså næsten 2 år frem i tiden — med alle de usikkerhedsmomenter, det nye skattesystem og den lange tid mellem budget og finansår indebærer — med et foreløbigt kasseoverskud på 1.020 mill. kr., hvad der jo kun er udtryk for en beskeden margin på et statsbudget på over 30.000 mill. kr.

Vi synes bestemt, at skatterne er høje; vi har næsten også følt os fristet til at overveje de socialdemokratiske synspunkter, når man for alvor gik i gang med at stille sig an som det store skattelettelsesparti. Det er ganske vist noget helt nyt, men hvis socialdemokratiet virkelig har undergået en forvandling, var det måske værd at interessere sig for.

Man har foreløbig i sin oppositionsperiode præsteret at stemme imod momsforhøjelsen til 12½ pct., man har derudover foreslået en række andre afgifter nedsat, man har forleden stemt imod alle de afgiftsforhøjelser til adskillige hundrede mill. kr., som regeringen foreslog, og man har som en kæmpe-mæssig rosin i pølseenden nu sidst foreslået indkomstskatterne sat ned med 1.700 mill. kr. i forhold til regeringens forslag.

Jeg tror virkelig, det hermed er lykkedes socialdemokratiet at sætte en enestående rekord i dansk skattelettelsesagitation; selv retsforbundet er jo ved at blegne i denne sammenligning. Men for retsforbundet gjaldt det dog, at man troede, at de havde til hensigt at føre en sådan politik. Er der nogen, der tror, at socialdemokratiet ville eller kunne det? Og findes der noget farligere for

et parti end ikke at blive troet på sin politik?

Samtidig har socialdemokratiet jo ikke anvist én eneste besparelse på de offentlige budgetter, tværtimod. Jeg har tidligere og — forstår jeg — til irritation og forargelse for mange af socialdemokratiets medlemmer dokumenteret det, og lad os derfor endnu en gang se lidt på kendsgerningerne.

Socialdemokratiet modsatte sig sidste år de væsentligste af de besparelser på 600 mill. kr., regeringen gennemførte, og i år har vi oplevet en lang række socialdemokratiske forslag om meget betydelige udgiftsforøgelser. Den statslige boligfond skulle forøges med 336 mill. kr., man har foreslået 150 mill. kr. mere til ungdommens uddannelsesfond, til yderligere forhøjelse af dagpengesatser en udgiftsforøgelse på 300 mill. kr. på årsbasis og 150 mill. kr.s stigning for indeværende år. Det socialdemokratiske forslag om udvidelse af rammerne for kollegiebyggeriet og det sociale byggeri ville medføre en merudgift på ikke under 65 mill. kr. Dertil kommer forslag om udgiftsforhøjelser vedrørende omskoling, vedrørende mødrehjælp, familiehjælper, hurtigere bortfald af studieafgifter og andre ting. Endelig skal jeg måske også minde om det, man fra SF's side karakteriserer som alt godt fra havet.

Hvad jeg her har nævnt, er altså konkrete socialdemokratiske forslag om en lang række yderligere udgifter, som kun sætter den dermed samtidig førte skattelettelsesagitation i endnu skarpere relief. Hvordan kan dog det ærede medlem hr. Per Hækkerup og mange andre fornuftige socialdemokratiske medlemmer føre en så selvmodsigende politik?

Størrelsen af skatterne til staten bestemmes i første række af de offentlige udgifter. Disse ønsker socialdemokratiet forøget med mange hundrede millioner kr. Det er en ærlig sag, men sig til vælgerne, at så koster den socialdemokratiske politik væsentligt højere skatter end den nuværende! Vi mener, de offentlige udgifter i høj grad kommer den økonomiske politik ved; denne diskussion kan ikke blot føres ud fra, om det drejer sig om ønskelige offentlige udgifter, men de må afvejes over for samfundets samlede økonomi, erhvervenes nødvendige udbygning og borgernes forbrugsmuligheder. Da offentlige udgifter såvel vedrørende undervisning og trafik som vedrørende den sociale sektor efter